

Секція 2.

ПРАКСЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА ЯК ОСНОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА І ДЕРЖАВИ

Ажажа Марина (Запоріжжя, Україна)

СОЦІАЛЬНА ІНТЕГРАЦІЯ МОЛОДІ В РИНОК ПРАЦІ В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

В умовах трансформації українського суспільства набувають практичну потребу знання про соціальні процеси в трудовій сфері, соціальну адаптацію молоді на ринку праці, територіальні відмінності, які призводять до змін трудових ресурсів та функціональних ринків праці. Важливою проблемою сучасного життя є подолання регіональних розбіжностей, а також розгляд недоліків за наступними показниками, як рівень і якість життя, соціальна заможність, організація охорони здоров'я, утворення побуту і дозвілля – усе те, що впливає на якість здоров'я населення, на його трудову активність.

Поняття «соціальна інтеграція» було вперше введено французьким вченим Е. Дюргеймом, який розумів: – «сильное чувство зависимости, в котором находится индивид от общества; он приучается оценивать себя согласно истинной ценности, т.е. рассматривать себя только как часть целого, как орган организма». В свою чергу суспільство на його думку – «приучается смотреть на составляющих его членов не как на вещи, на которые оно имеет право, но как на сотрудников, без которых оно не может обойтись и по отношению, к которым у него есть обязанности» [1].

Успішність інтеграції молодів в ринок праці в умовах трансформації залежить від багатьох аспектів: особистісних характеристик, мотивації та цінностей молодих людей, з одного боку, і від спроможності українського суспільства забезпечити ефективну підготовку майбутніх висококваліфікованих трудових ресурсів, їх регулювання відносин та працевлаштування у системі «працівник-роботодавець», з другого. Взаємодія інструментів ринку праці здійснюється під значним впливом суспільно-економічних чинників: макроекономічна ситуація, кон'юнктура ринку праці, регіональна політика тощо. На думку Ю. А. Зубок, інтегруючи в соціальну структуру, молодь здійснює не лише просте відновлення, але і розширене, дякуючи своєму інноваційному потенціалу. Від того, наскільки активно та без перешкод молодь включається в суспільні структури і від ступеня її солідарності з ними, багато в чому залежить цілісність і стабільність суспільства [1, с. 3].

Молодь проходить три послідовних стадії самовизначення (вибір професії

та формування професійних планів; професійну підготовку; професійну адаптацію), кожна з яких потребує відповідного комплексу заходів з боку держави з метою удосконалення їх впливу на процес працевлаштування.

Таким чином, вагомі позитивні результати соціальної інтеграції молоді до трудової діяльності, входженні її у ринок праці та успішному працевлаштуванні можливі лише за умов об'єднання у цій сфері зусиль органів державного управління різних рівнів, реалізації державної молодіжної політики, залучення до вирішення проблем молодіжної зайнятості та працевлаштування об'єднаних підприємців і роботодавців, профспілок, молодіжних організацій.

Література:

1. Воронкова В.Г. *Філософія гуманістичного менеджменту (соціально-антропологічні виміри): монографія* / В. Г. Воронкова; ЗДІА. – Запоріжжя: ЗДІА, 2008. - 253 с.
2. Ажажа М. А. *Соціалізація в контексті суспільного розвитку* / М.А. Ажажа, Л. Ф. Муц / Гуманітарний вісник ЗДІА. 2017. – Вип. 68. – С. 179-186.
3. Соснін О. В., Воронкова В.Г., Ажажа М. А. *Філософія гуманістичного менеджменту (соціально-політичні, соціально-економічні, соціально-антропологічні виміри): Навчальний посібник. Зпоріжжя : Дике поле, 2016. – 356 с.*

Білогур Влада (Мелітополь, Україна)

СПОРТ ЯК ФІЛОСОФІЯ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ В ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Дуалістичний характер природи спортивної людини в умовах сучасної цивілізації пов'язаний з характером взаємодії природи, суспільства і людини. Характер цієї взаємодії все більше підтверджує висновок про те, що сутність людської природи характеризується невпинним стремлінням людини вийти за межі себе і свого світу, намагаючись навіть обійти закони природи та історії. Ця характерна особливість людської природи, яка являється закономірністю формування своїх відносин з оточуючим світом, пов'язана з антропологічними вимірами спорту як реалізації родової сутності людини. Спорт – це вихід за межі людського існування, в контексті якого долається доцільність повсякденності. Спортивні інтенції людини розвиваються і культивуються її смисложиттєвими запитами, без розкриття яких неможливо зрозуміти антропологічні виміри людиновимірності спорту. О. Хакслі не випадково висловив думку, що спорт може виконувати як творчі, так і руйнівні функції у суспільстві, а в полікультурному соціумі вони все частіше підтверджуються на практиці. На думку К.Бленчерда, агресивні інстинкти завжди являлись невід'ємною частиною людської природи, спортивні відносини є вираженням тиску, влади, підкорення і привілеїв що в цілому порушує антропологічні виміри спорту, так як спорт виступає як інструмент сублімації агресії [1].

Тому у контексті соціального простору спорту застосовується нова